

רע"א 8672/00 שהלה אבו רומי נ. ח'אלד אבו רומי
בבית המשפט העליון בירושלים
רע"א 8672/00

כפני: כבוד השופט ט' שטרסברג-כהן
כבוד השופט א' ריבלין
כבוד השופט א' א' לוי

המבקשת: שהלה אבו רומי

נ ג ד

המשיבים: 1. ח'אלד אבו רומי
2. לטיפה אבו רומי

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של
בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 28.9.00
בע.מ. 157/00 שניתן על ידי כבוד
השופט י' יעקבי-שווילי

תאריך הישיבה: כ"ד באייר תשס"א (17.5.01)

בשם המבקשת: עו"ד סגל-גבסי אילה
בשם המשיבים: עו"ד חוסיין יאסין ג'רבוני

פסק-דין

השופט ט' שטרסברג-כהן:

רקע עובדתי והשתלשלות ההליכים

1. המערערת (להלן: האישה) והמשיב 1 (להלן: הבעל), בני העדה המוסלמית, נישאו זה לזו ביום 6.11.82. בני הזוג היו נשואים למעלה מ-14 שנים והתגרשו זה מזו ביום 1.4.97. לבני הזוג שבעה ילדים קטינים הנמצאים בחזקתה של האישה ומתגוררים יחד עמה בדירה המצויה בכפר טמרה (להלן: הדירה), בה התגוררו בני הזוג וילדיהם בכל שנות נישואיהם. המקרקעין עליהם נבנתה הדירה היו רשומים בטאבו על שם הבעל בלבד מכוח ירושה של אביו המנוח. הדירה נבנתה על-ידי הבעל בלבד קודם לנישואין במימון אמו (המשיבה 2) ואחותו הרווקה. האישה מצידה לא השקיעה כספים בבניית הדירה. לימים העביר הבעל במתנה את הזכויות במקרקעין עליהם בנויה הדירה, לאמו והערת אזהרה על כך נרשמה לטובת האם. בינתיים נשא הבעל אישה אחרת והוא מתגורר עמה בדירה שכורה בטמרה.

2. האישה הגישה תביעה לבית המשפט לענייני משפחה בחיפה בה ביקשה מבית המשפט להצהיר על זכותה במחצית הזכויות בנכסים שעל שם הבעל, ובכלל זה דירת המגורים של בני הזוג. עוד התבקש בית המשפט להצהיר על בטלות הסכם המתנה במסגרתו הועברו המקרקעין לאם הבעל ולהורות על ביטול רישום הערת האזהרה שנרשמה לטובת האם. הבעל ואמו הגישו תביעה שכנגד שעניינה סילוק ידה של האישה מדירת המגורים.

3. בית המשפט לענייני משפחה (כבוד השופט י' בן-חמו) קבע, כי היות והצדדים נישאו זה לזו לאחר היכנסו לתוקף של חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 (להלן: חוק יחסי ממון) הרי שחל עליהם הסדר איזון המשאבים ולא חלה עליהם חזקת השיתוף. על-פי הסדר איזון המשאבים, עם פקיעת הנישואין, זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג למעט נכסים מסוימים, וביניהם "נכסים שהיו להם ערב הנישואין..." (סעיף 5(א)(1) לחוק יחסי ממון). לפיכך, דחה בית המשפט את תביעת האישה בנוגע לדירה ולמקרקעין עליהם היא בנויה, מן הטעם שהמקרקעין היו רשומים על שם הבעל בלבד מכוח ירושת אביו המנוח והדירה נבנתה על ידו קודם לנישואין מבלי שהאישה היתה שותפה במימון הדירה. כפועל יוצא מכך קיבל בית המשפט את התביעה שכנגד לסילוק ידה של האישה מן הדירה, אך עיכב את הפינוי בששה חודשים על מנת לאפשר לאישה לפנות לבית הדין השרעי בעניין זכותה למזור. כן נדחתה תביעת האישה באשר ליתר נכסי הבעל (חשבונות בנק, תכניות חסכון וכל השקעה כספית אחרת) בנימוק כי הבעל לא הביא ראיות לעניין זה ולא הוכיח דבר בקשר לכספים הנטענים וכי האישה-התובעת לא הביאה ראיות להוכיח שאכן ישנם כספים וזכויות. בעניין אחד קיבל בית המשפט את תביעת האישה

בקובעו כי היא זכאית למחצית הכספים המצויים בקרן ביטוח ופנסיה, שהיא בבחינת נכס עליו חל הסדר איזון המשאבים.

על פסק דין זה הגישה האישה ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה.

4. בית המשפט המחוזי (כבוד סגן הנשיא י' יעקבי-שווילי) דחה את ערעור האישה ככל שהוא נוגע לדחיית תביעתה לשיתוף במקרקעין ובדירה וקבלת התביעה שכנגד, באמצע את פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה על-פי תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד1984-. עם זאת, בית המשפט קיבל את הערעור בנוגע לכספים וחשבוניות של הבעל ובנוגע לתכולת הדירה, בקובעו, כי על מנת להוציא את הסדר איזון המשאבים מן הכוח אל הפועל, על בית המשפט להצהיר על הזכות לקבלת מחצית הנכסים ולחייב את הבעל לפרט בתצהיר מה הם הכספים, החשבוניות וההשקעות שהיו לו ביום שנקבע על-ידי בית המשפט כ"יום הקובע" לעניין השיתוף. כמו כן, בית המשפט הצהיר על זכותה של האישה למחצית תכולת הדירה שנטל הבעל מן הדירה (באיזון התכולה שנותרה בחזקתה) וכן למחצית הכספים שהיו בחשבוניות בנקים, בתכניות חסכון ובצורות אחרות של השקעה כספית שהיו לבעל ביום 1.4.97. בית המשפט הורה לבעל לפרט בתצהיר את הנכסים המפורטים לעיל.

על פסק דין זה הגישה האישה בקשת רשות ערעור לבית משפט זה, שבה החלטנו ביום 17.5.01 ליתן רשות ערעור ולדון בבקשה כבערעור על-פי הרשות שניתנה.

דין

5. המחלוקת בין הצדדים במסגרת ערעור זה מתמקדת למעשה בזכותה של האישה למחצית הזכויות בדירת המגורים של בני הזוג ובמקרקעין עליהם היא בנויה. טוענת האישה, כי היה על שתי הערכאות להחיל במקביל להסדר איזון המשאבים הקבוע בחוק יחסי ממון, את חזקת השיתוף, שמכוחה או מכוח דין כללי אחר, זכאית היא למחצית הדירה והזכויות במקרקעין. לעומתה טוען הבעל, כי לא נפלה שגגה בפסקי הדין של הערכאות הקודמות שלא החילו את חזקת השיתוף בהתאם להלכת בית משפט זה בע"א 1915/91, 2084, 3208 א' יעקובי נ' ע' יעקובי ואח' נ' א' יעקובי; משה קנובלר נ' מזל קנובלר, פ"ד מט(3) 529 (להלן: עניין יעקובי קנובלר).

נפנה, אם כן, לבחון את עניין יעקובי קנובלר, אלא שקודם שנעשה כן, נסקור בקצרה את הוראות החוק הרלבנטיות.

המסגרת הנורמטיבית בחוק ובפסיקה

6. נושא יחסי הממון בין בני זוג שנישאו לאחר יום 1.1.74 מוסדר בחוק יחסי ממון. החוק נחקק מספר שנים לאחר שבית משפט זה החל בפיתוח הסדרי ממון יציר הפסיקה בדמות הלכת שיתוף הנכסים, תוך שהוא קורא למחוקק להסדיר את הנושא בחוק חרות. בחוק יחסי ממון בחר המחוקק בשיטת השיתוף הדחוי, שמשמעותה הפרדה מוחלטת של נכסי בני הזוג במהלך הנישואין (סעיף 4), כאשר עם פקיעת הנישואין, הרכוש מתחלק בין בני הזוג על-פי שווים של כלל נכסי בני הזוג, למעט נכסים מסוימים המפורטים בחוק (סעיף 5). האיזון נעשה על דרך שומת נכסיו של כל אחד מבני הזוג ותשלום ההפרש (סעיף 6). מפאת חשיבותם של סעיפים 4 ו-5 לחוק אביאם כלשונם:

"4.

העדר תוצאות במשך הנישואין

אין בכריתת הנישואין או בקיומם כשלעצמם כדי לפגוע בקנינים של בני הזוג, להקנות לאחד מהם זכויות בנכסי השני או להטיל עליו אחריות לחובות השני."

"5.

הזכות לאיזון בפקיעת הנישואין

(א) עם פקיעת הנישואין עקב גירושין או עקב מותו של בן-זוג (להלן-פקיעת הנישואין) זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג, למעט -

(1) נכסים שהיו להם ערב הנישואין או שקיבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין;

(2) גימלה המשתלמת לאחד מבני הזוג על-ידי המוסד לביטוח לאומי, או גימלה או פיצוי שנפסקו או המגיעים על פי חיקוק לאחד מבני-הזוג בשל נזק גוף או מוות;

(3) נכסים שבני הזוג הסכימו בכתב ששוויים לא יאוזן ביניהם.

(ב) בפקיעת הנישואין עקב מותו של בן-זוג יבואו, לענין הזכות, לאיזון המשאבים, יורשיו במקומו."

הסדר השיתוף יחול על בני הזוג כל עוד לא קבעו אחרת בהסכם ממון. בהיעדר הסכם ממון, יראו את בני הזוג כאילו הסכימו להסדר איזון המשאבים (סעיף 3).

המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלה האם יש להחיל על בני זוג שנישאו לאחר 1.1.74, את חזקת השיתוף לצד הסדר איזון המשאבים שבחוק יחסי ממון. סוגיה בעייתית זו נדונה בעניין יעקובי קנובלר, בו בני הזוג המתדיינים טרם התגרשו, בשונה מענייננו. כל אחד מן הצדדים מוצא בפסק הדין בעניין יעקובי קנובלר, עיגון לעמדתו. לפיכך אתייחס בקצרה להכרעות שניתנו באותו עניין הנוגעות לענייננו.

7. בפסק דין זה נדונו שתי פרשיות עובדתיות של בני זוג שנישאו לאחר תחילת תוקפו של חוק יחסי ממון, המחיל על בני זוג את הסדר איזון המשאבים. הסדר איזון המשאבים נכנס לתוקף - על-פי לשון החוק - עם פקיעת הנישואין עקב גירושין או מוות. נישואיהם של בני הזוג באותן פרשיות טרם פקעו. שתי שאלות מרכזיות עמדו להכרעה בפסק הדין, שאחת מהן, הרלבנטית לענייננו היא, האם הסדרו של סעיף 4 לחוק יחסי ממון הוא בבחינת הסדר ממצה ובלעדי והאם מוציא הסדר זה את תחולתו של כל הסדר ממוני אחר, כולל את תחולתה של חזקת השיתוף הפסיקתית, על בני זוג שנישאו לאחר 1.1.74. דעות חמשת השופטים שישבו לדין באותו עניין נחלקו בשאלה זו.

דעת הרוב - השופט מצא, השופט טל ואנוכי - קבעה, כי חזקת השיתוף והסדר איזון המשאבים אינם יכולים לדור, זו לצד זה, בכפיפה אחת ולגבי כל מי שנישאו לאחר 1.1.74, חל הסדר איזון המשאבים ולא חזקת השיתוף. יחד עם זאת, נמצא פתח להכיר בזכויות בן זוג, בנכסים הרשומים על שם בן הזוג השני. השופט טל סבר, כי הגם שלא ניתן לקבל הצהרה על בעלות במחצית כלל נכסי בני הזוג, במהלך נישואיהם, לפי חוק יחסי ממון, ניתן לקבל הצהרה על בעלות בנכסים ספציפיים שהבעלות בהם נובעת מדיני הקניין. עמדתי היתה, כי לצורך זיהוי הבעלות על הרכוש, יש לפנות לדין הכללי, תוך התייחסות למערכת היחסים המיוחדת של השותפות הנובעת מחיי הנישואין:

"ברור מתוך סעיף זה [סעיף 4 - ט.ש.כ.], שהדין החל על בני הזוג במהלך חיי הנישואין באשר לזכויותיהם ברכוש, הוא הדין הכללי. אם קיים רכוש שנרשם על שם אחד אלא שהרישום אינו משקף אל נכון את הבעלות האמיתית בו, או שקיים רכוש בלתי רשום שלא ניתן לזהות של מי הוא, יש לקבוע את הבעלות לאשורה לפי הדין הכללי, שיפורש בגמישות ובהתאמה למסגרת השותף שבה חיים השניים שהרכוש נצבר על ידם. כאן מתקרב הדין הכללי לחזקת השיתוף לפחות ככל שהיתה בתחילת דרכה. על מנת לקבוע את זכויות כל אחד מבני הזוג ברכוש, במהלך חיי הנישואין, ניתן לפנות לדיני החוזים, לדיני הקניין, לדיני הנאמנות, לדיני השליחות, לדיני עשיית עושר ולא במשפט, לעקרונות תום הלב ולכל אותם כלים הנתונים בידינו, על מנת לקבוע בעלות אמיתית ולא פורמלית ברכוש. כל זה ייעשה, תוך התייחסות למערכת היחסים המיוחדת של השותפות הנובעת מחיי הנישואין, כשם שבמישורי משפט אחרים מגמשת את עצמה הפרשנות המשפטית לסיטואציות המיוחדות שבהן מיושם הדין הרלוונטי. יכול והתוצאה לגבי קביעת הזכויות ברכוש תהיה דומה וקרובה לתוצאה המתקבלת מחזקת השיתוף, אבל בכל מקרה לא תהיה היא פרי הפעלת חזקת השיתוף עצמה אלא פרי הפעלת הדין הכללי בהתאמה, במסגרת ההסדר המיוחד שמצא את ביטויו בחוק יחסי ממון. כל זאת לענין זהו הבעלות על הרכוש" (ע' 621).

דעת המיעוט של הנשיא שמגר והשופטת דורנר גרסה כי חזקת השיתוף ממשיכה לחול בצד חוק יחסי ממון, בשינויים המחויבים הכרוכים בהתאמתה לתחולתם הסימולטנית של שני ההסדרים (חזקת השיתוף והסדר איזון המשאבים). לשיטתם, אין מניעה - לשונית ותכליתית - ששני ההסדרים ידורו בכפיפה אחת ואין ללמוד מהסדר איזון המשאבים הקבוע בחוק יחסי ממון, על שינויו המשתמע של הדין הקודם שהחיל את חזקת השיתוף. הסדר איזון המשאבים חל לפי הוראות החוק רק עם פקיעת הנישואין, ואילו ההסדר החל במשך חיי הנישואין אינו מוציא תחולתם של הסדרים מקבילים אחרים, וביניהם, חזקת השיתוף.

כל השופטים היו תמימי דעים שיש צורך בהתערבות המחוקק ובתיקון החוק (לסקירת הדעות השונות בעניין יעקובי קנובלר, ראו: פ' שיפמן "ואף-על-פי-כן - שיתוף נכסים" משפטים כ"ו (תשנ"ו) 399; מ' שאוה הדין האישי בישראל (כרך שני, מהדורה רביעית מורחבת, תשס"א) 787 ואילך).

8. בעניין יעקובי קנובלר נדונו מקרים בהם נישואי בני הזוג טרם פקעו ומכאן שאין להלכה שם תחולה ישירה לענייננו, בו נישואי בני הזוג פקעו. אלא, שהאישה מבקשת להסיק מפסק הדין בעניין יעקובי קנובלר, הלכה גם לעניין מקרה זה. לשיטתה, ככל שמדובר בדירת המגורים, הרי שיש לקבוע כי יש בידה זכויות קנייניות משותפות עם הבעל בדירת המגורים, וזאת בין מכוח חזקת השיתוף ובין מכוח הדין הכללי.

ככל שמדובר בטענה כי יש להחיל על ענייננו את חזקת השיתוף, דין הטענה להידחות, שכן בעניין יעקובי קנובלר נדחתה ברוב דעות האפשרות להחיל את חזקת השיתוף במקביל להסדר איזון המשאבים הקבוע בחוק יחסי ממון ולא מצאתי טעם לסטות מהלכה זו. זאת עוד, יש להעיר, כי עמדת המיעוט בעניין החלת חזקת השיתוף במקביל לחוק יחסי ממון, נקבעה לגבי בני זוג שנישואיהם לא פקעו וספק אם עמדה זו נכונה גם לגבי בני זוג שהתגרשו, כבענייננו.

9. טענתה השניה של האישה היא, כי סעיף 4 לחוק יחסי ממון אינו מונע פנייה לדין הכללי מכוחו הוקנתה לה לטענתה מחצית מן הזכויות הקנייניות בדירת המגורים הרשומה על שם הבעל ושהיתה בבעלותו ערב הנישואין. טענה זו מעוררת קשיים. לכאורה, לשונו המפורשת של סעיף 5(א) לחוק יחסי ממון שוללת אפשרות לקבל טענה זו. סעיף זה קובע, כי

נכסים שהיו לבני הזוג ערב הנישואין אינם נכללים במסת הנכסים עליה חל איזון המשאבים. מכאן שלכאורה, לא ניתן להכיר בזכויות של בן זוג בדירת מגורים הרשומה רק על שם בן הזוג השני ושהיתה בבעלותו קודם לנישואין. כך סברו שתי הערכאות הקודמות בענייננו וכך גם סבור ד"ר א' רוזן-צבי הכותב בספרו יחסי ממון בין בני זוג (תשמ"ב) בע' 192-193 כדלקמן:
"המחוקק הישראלי ביקש להימנע מאימוצה של חזקת השיתוף או של שותפות מן הדין במהלך חיי הנישואין מכמה טעמים. בעיקר, עקב המגבלות ששיטה זו מטילה על חופש הקנינים של כל אחד מבני הזוג, ההכבדה שהיא מביאה בעקבותיה על עסקאות עם צדדים שלישיים והחשש ליצירת זכויות נסתרות בנכסים. אל לנו לסגת מגישה זו לגבי בית המגורים. אין לשכוח גם שהחלת שותפות מן הדין על בית מגורים, שנרכש על-ידי אחד מבני הזוג לפני הנישואין ולא הושג במאמץ משותף, אינה תואמת את גישתו של המחוקק. נכסים מסוג זה הוצאו מכלל האיזון שבחוק, כדי למנוע אי-צדק. הצעה אפשרית אחרת היא הפעלה מוגבלת של שיטת שיקול הדעת השיפוטי לגבי בית המגורים בלבד, עם פקיעת הנישואין, לעומת הסדר כללי של איזון משאבים, לגבי שאר הרכוש. הצעה זו אין בה, לדעתנו, כל הצדקה עניינית. בעת פקיעת הנישואין יש להניח את כל הרכוש להסדר איזון המשאבים, המבטיח את זכויותיהם של בני-הזוג מכוח עקרון השוויון, או להסדר אחר, אשר נבחר על ידם. חופש החוזים של בני הזוג, בהסדרים שביניהם, די בו כדי להבטיח הסדר נפרד לגבי בית המגורים אם אלה יחפצו בו." (ההדגשה שלי - ט.ש.כ.)

10. מאידך גיסא, מעמדתי בעניין יעקובי קנובלר עולה, כי מכוח מסעיף 4 לחוק יחסי ממון, הדין החל על בני הזוג במהלך חיי הנישואין באשר לזכויותיהם ברכוש הוא הדין הכללי. מכאן, שלכאורה, במסגרת סעיף 4, אין מניעה שבן זוג יטען מכוח דין כללי כלשהו, כי בידי זכויות בדירת מגורים הרשומה על שם בן הזוג האחר ושהיתה בבעלותו ערב הנישואין. ברוח זו ציינתי באותו עניין, כי בהקשר לקביעת הבעלות על רכוש בני הזוג, ראוי ליתן פרשנות רחבה לדין הכללי - דיני החוזים, דיני הקניין, דיני הנאמנות, דיני השליחות, דיני עשיית עושר, עקרון תום הלב ועוד - באופן התואם את התא המשפחתי שבו מצוי המאגר הרכושי של בני הזוג ו"במיוחד אמורים הדברים לעניין מתן פירוש רחב לדין שיקל על ראיית דירת המגורים כמשותפת גם כאשר היא רשומה על שם אחד מבני הזוג". כפי שנקבע לא אחת, דירת המגורים היא נכס משפחתי מובהק, לעתים הנכס המשמעותי ביותר של בני הזוג ולעתים אף היחיד. מטעם זה, לשיטתי, יש טעם להקל על בן הזוג הטוען לבעלות משותפת בדירת המגורים, כאשר זו רשומה רק על שם אחד מהם. עם זאת, לא די בעצם קיומם של חיי נישואין משותפים, אף שהיו ממושכים, כדי לקבוע שיתוף בדירת מגורים מכוח דין כללי, שאם תאמר כן, נמצאת מכניס בדלת אחרות את חזקת השיתוף, שלשיטתי איננה חלה במקביל לחוק יחסי ממון. סעיף 4 לחוק יחסי ממון קובע מפורשות, כי "אין בכריתת הנישואין או בקיומם כשלעצמם כדי לפגוע בקנינים של בני הזוג, להקנות לאחד מהם זכויות בנכסי השני או להטיל עליו אחריות לחובות השני" (ההדגשות שלי - ט.ש.כ.). על מנת שתוקנה זכויות בדירת מגורים הרשומה על שם בן הזוג האחד לבן הזוג השני, על האחרון להראות נסיבות עובדתיות בנוסף לעצם קיום הנישואין מהן ניתן להסיק - מכוח הדין הכללי - הקניית זכויות בדירת המגורים.

11. הקושי שבשלילת זכויות המגורים של בין זוג, ובמיוחד מאישה וילדיה, בדירת המגורים, הוא קושי אמיתי הדורש פתרון יצירתי. לכאורה, האמור בסעיף 5(א)1 לחוק יחסי ממון לפיו נכסים שהיו לבני הזוג ערב הנישואין אינם נכללים בהסדר איזון המשאבים, מציב קושי בפני הכרה בזכויות בן הזוג האחר, בהם. על קושי זה ניתן להתגבר במקרים מסוימים בהם ניתן להוכיח כי נכס מהנכסים המנויים בסעיף 5(א)1 - ובמיוחד דירת המגורים - שלכאורה שייך רק לבן זוג אחד, שייך למעשה מכוח דין כללי כלשהו גם לבן הזוג השני (מתנה, הסכם מפורש או מכללא, נאמנות ועוד). ייתכן גם שניתן לבוא לקראת בן הזוג החלש ממנו נשללת דירת המגורים, על-ידי חלוקה לא שוויונית של הרכוש בעת איזון המשאבים (סעיף 8(2) לחוק יחסי ממון). שאלה זו לא הועלתה בענייננו וממילא לא נדונה.

12. בענייננו, אינני נדרשת להכריע בסוגיות האמורות, אותן אני משאירה בצריך עיון. הטעם לכך הוא, שמן העובדות המוסכמות שנקבעו על-ידי הערכאות הקודמות עולה, כי לא הובאה הוכחה כלשהי להקניית זכויות לאישה בדירה. לבד מן החיים המשותפים הממושכים וגידול הילדים המשותפים בה, לא הוכחו עובדות נוספות מהן ניתן להסיק קיומן של זכויות כאלה. הוסכם כי הדירה נבנתה מכספי הבעל קודם לנישואין על מקרקעין שקיבל בירושה מאביו המנוח ושהיו רשומים בטאבו על שמו בלבד. כאמור, אין די בעצם קיומם של חיי נישואין כדי להקים זכות במקרקעין מכוח דין כללי כלשהו ולא הונחה תשתית עובדתית ומשפטית למקור כלשהו ממנו נובעת זכות כזו. מטעם זה, דין הערעור להידחות.

13. לאור האמור, לו דעתי נשמעה, הייתי דוחה את הערעור ובנסיבות העניין לא הייתי עושה צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופט א' א' לוי:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט א' ריבלין:

כפי שציינה חברתי השופטת ט' שטרסברג-כהן, לא הובאה, במקרה זה, כל הוכחה להקניית זכויות למערערת בדירה. די בכך כדי להביא לדחיית הערעור, וכמו חברתי אף אני רואה עצמי פטור מלהכריע בסוגיות האחרות העולות בפסק-דינה.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק-דינה של כבוד השופטת ט' שטרסברג-כהן.

ניתן היום, י"ט באלול תשס"ב (27.8.02).

ש ו פ ט ש ו פ ט ש ו פ ט